

5. postní neděle 21.3.2010 – Sbor Církve bratrské v Praze 3

Mk 8,31-38 „Život dnešního křesťana ve světle Ježíšova příkladu“

Není to vůbec jednoduché, přijít do kostela, posadit se do lavice a začít přemýšlet o životě jinak než o něm přemýšlíme v týdnu. Celý týden jsme v jednom kole: řešíme praktické, konkrétní, každodenní úkoly a starosti. A v neděli se máme vnitřně „přeladit“ a „přepnout“ do jiného režimu. Sám si myslím, že si jako křesťané připomínáme a uvědomujeme Boží blízkost, milost a pomoc denně. Ale stejně nás ten každodenní „kolotoč“ tak trochu převálcuje a my se nestačíme pokaždé rozhodovat s tím správným odstupem, moudře, nedokážeme jednat vždy laskavě a šířit kolem sebe pokoj. Proto je dobré, že se můžeme v neděli zastavit a prostřednictvím křesťanské bohoslužby hledat posilu a pomoc od Boha. Společně přemýšlíme nad tím, kde je střed našeho života. Čeho se můžeme za všech okolností držet a podle čeho řídit? Co je třeba změnit? Evangelium Ježíše Krista nám připomíná, že existuje místo, kam se můžeme pravidelně vracet. Tím místem je náš Bůh a Pán Ježíš Kristus. Od Něho můžeme duchovně čerpat a duchovně získat také v *postní době*.

1. Ježíšova cesta

Z biblického vyprávění slyšíme Ježíšova slova. Dovídáme se, že cesta Božího Syna vedla kdysi do Jeruzaléma. Čtenáře Bible to nepřekvapí. K tomu je třeba ovšem říct, že to není jen zeměpisný údaj. Jeruzalém znamená pro Ježíše utrpení a smrt. Za normálních okolností se každý takovému riziku a nebezpečí vyhne. Ježíš uvažuje jinak. On jde do Jeruzaléma, přestože ví, co ho tam čeká. Ježíš se nejde do Jeruzaléma „předvádět“. On tam jde proto, aby nás zachránil. Boží plán spásy vyžaduje oběť Ježíšova svatého života. A Boží Syn na sebe tento úkol bere. Kristovo utrpení to není nějaká póza a formalita: je to skutečné zavržení duchovními představiteli Izraele, odsouzení státní mocí, pokoření konkrétními lidmi a nakonec krutá smrt. To všechno patří k Ježíšově údělu, takový je charakter Jeho cesty. Taková je cena našeho vykoupení. Bůh nechává svého Syna umírat na následky lidské pýchy, zloby a nenávisti, aby je tím zároveň odsoudil.... Na konci Ježíšovy pozemské cesty je sice krutá smrt, ovšem Bůh tento Ježíšův konec prohlásil za své vítězství nad moci zlého, hříchu a smrti. Proto má smysl se zabývat Ježíšovým příběhem. Jeho život je totiž přehodnocením všech hodnot a staví na hlavu to, co považujeme za běžné, normální, dobré a správné. *Normální* je myslet hlavně na sebe, *normální* je vyhýbat se problémům, *normální* je jít s davem, nevyčnívat, *normální* je se přizpůsobit. Ježíš byl jiný. Důvěřoval Bohu, miloval lidi, byl čestný a pravdivý. Proto se jeho život liší od životů ostatních: Ježíš díky oddanosti Bohu nepodléhá zlu a žije smysluplný život.

2. Cesta dnešního člověka

Lidé mají o životě své vlastní představy a ty se snaží uskutečnit. Přizpůsobují se okolnostem, přistoupí na kompromisy, malé podvody či lži, hlavně když dosáhnou svého. Nechávací se celkem snadno ovlivnit, vzdávají se životních ideálů. Mám za to, že životní styl dnešní západní civilizace charakterizují některé pojmy, které dnes běžně používáme a které určitým

způsobem vystihují očekávání lidí. Jmenoval bych 3: „*light*“, „*instant*“ a „*soft*“. Zvyšováním životní úrovně, blahobytem a dostatkem všeho jsou lidé naladěni čím dále víc na dobré zkušenosti, na příjemné zážitky, na životní úspěchy a životní pohodu. Proto vytěsňují všechno, co tento pozitivní obraz narušuje. Nechtějí slyšet o nemocech, vyhýbají se bolesti, snaží se nemyslet na smrt. Všichni chtějí být mladí, krásní, úspěšní, spokojení, šťastní. To je ideál postmoderního člověka, který ovlivňuje náš pohled na práci, na vztahy, na manželství, na štěstí, na peníze, majetek nebo sex. Žít povrchně, nezávazně, účelově, bezbolestně, příjemně, bez odpovědnosti, bez námahy. *Light – lehký*, to je jedno heslo dnešní doby. Mít se dobře bez velké námahy, užívat si bez odpovědnosti. *Soft – měkký*, mít se dobře, dobře se bavit, užívat si příjemné zážitky. *Instant – okamžitě/hned*, lidé nemají čas, hledají jednoduché návody, místo řešení problémů volí raději životní zkratky (alkohol, drogy).

3. Naše cesta s Ježíšem

Jsme uprostřed postního období, blíží se velikonoce. Z evangelia slyšíme Ježíšovo pozvání na cestu nového života. Pro většinu z nás to není nic nového. Většina z nás už na takové Boží zavolání odpověděla a snaží se žít podle Ježíšova příkladu. Ovšem na druhou stranu je pravda, že žijeme uprostřed světa, který vyznává jiné hodnoty než jsou hodnoty evangelia. Je tu skrytý konflikt, kdy vnitřně souhlasíme s Kristem, ale ve skutečnosti žijeme jako ostatní. Podléháme vlivu reklamy, uvažujeme konzumním způsobem, přejímáme hodnoty našeho světa, protože je náročné udržet si trvale vnitřní svobodu a nezávislost.

To opakované pozvání nám připomíná, že jsme na cestě, že víra je proces osobního zrání a že je to zápas, který nekončí ani křtem, ani přijetím do sboru ani zvolením do staršovstva. Pro cestu s Ježíšem platí zvláštní kritéria. *Zapřít sebe, vzít kříž, nestydět se za Krista...* to jsou důrazy, které na nás v Bibli čekají a jsou otazníkem nad naším konzumním křesťanstvím. Z Ježíšových slov slyším pro nás v této chvíli minimálně trojí výzvu: křesťanský život se podobá Ježíšovu životu tehdy, když je zápasem o *oddanost Bohu*. Nenechme si znechutit život s Kristem tím, když vidíme, že společnost nejeví zájem o Kristovo evangelium. *Dalším* znakem života podle Ježíšova příkladu je, když nám jde o *hodnoty Božího království*. Žijeme ve „starém světě“, který si chce žít podle svého. Přesto má smysl zápasit o pravdivost, učit se milovat, odpouštět a neodplácet zlým za zlé. A nakonec je důležitá ještě *odvaha přiznat se ke Kristu*, vyznat víru a ukázat tím na zdroj síly, pokoje a naděje, ze kterého čerpáme. Jít Kristovou cestou nebylo nikdy snadné. Ale na této cestě mnozí lidé objevili pravou hloubku, plnost a smysl života. Ježíš Kristus svým utrpením a smrtí položil základy Božího království. Otevřel nám cestu k novému životu a zve nás k tomu, abychom se šli za Ním. Přemýšlejme nad tím, jak by vypadal náš život, kdybychom byli ve víře důslednější, oddanější a poslušnější? Naše křesťanství by bylo autentické, radostné a přitažlivé. Naše křesťanské svědectví by mělo větší vliv a váhu. Prosme za odvahu k takovému životu a jděme za Kristem. (B. Kaleta - 20.3.2010)